

Υπόθεση C-901/19

Προδικαστική παραπομπή

Ημερομηνία καταθέσεως:

10 Δεκεμβρίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg [διοικητικό εφετείο
Βάδης-Βιρτεμβέργης (Γερμανία)]

Ημερομηνία της απόφασης του αιτούντος δικαστηρίου:

29 Νοεμβρίου 2019

Προσφεύγοντες και εκκαλούντες:

CF

DN

Καθής και εφεσίβλητη:

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

VERWALTUNGSGERICHTSHOF

BADEN-WÜRTTEMBERG (διοικητικό εφετείο Βάδης-Βιρτεμβέργης)

Διάταξη

Στις διοικητικές υποθέσεις

CF

- προσφεύγων -
- εκκαλών -

pedSIS]

κατά

Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας,
εκπροσωπούμενης από τον Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat

(Ομοσπονδιακό Υπουργό Εσωτερικών, Υποδομών και Επικράτειας),
ο οποίος εκπροσωπείται από τον Προϊστάμενο της Bundesamt für Migration und
Flüchtlinge (Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Μετανάστευσης και Προσφύγων),
[παραλειπόμενα]

- καθής -
- εφεσίβλητης -

σχετικά με τη χορήγηση του καθεστώτος επικουρικής προστασίας και τη
διαπίστωση εθνικής απαγορεύσεως απομακρύνσεως

[παραλειπόμενα]

και

DN

- προσφύγων -
- εκκαλών -

[παραλειπόμενα] [σελ. 2 του πρωτοτύπου]

κατά

Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας,
εκπροσωπούμενης από τον Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat
(Ομοσπονδιακό Υπουργό Εσωτερικών, Υποδομών και Επικράτειας),
ο οποίος εκπροσωπείται από τον Προϊστάμενο της Bundesamt für Migration und
Flüchtlinge (Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Μετανάστευσης και Προσφύγων),
[παραλειπόμενα]

- καθής -
- εφεσίβλητης -

[παραλειπόμενα]

σχετικά με τη χορήγηση του καθεστώτος επικουρικής προστασίας και τη
διαπίστωση εθνικής απαγορεύσεως απομακρύνσεως

το 11ο τμήμα του Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (διοικητικού
εφετείου Βάδης-Βιρτεμβέργης, Γερμανία) [παραλειπόμενα]

στις 29 Νοεμβρίου 2019

εξέδωσε την ακόλουθη διάταξη:

Η διαδικασία αναστέλλεται.

Υποβάλλονται στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

1. Αντιτίθενται τα άρθρα 15, στοιχείο γ', και 2, στοιχείο στ', της οδηγίας 2011/95/ΕΕ στην ερμηνεία και την εφαρμογή διατάξεως του εθνικού δικαίου κατά την οποία σοβαρή και προσωπική απειλή κατά της ζωής ή της σωματικής ακεραιότητας αμάχου λόγω αδιάκριτης ασκήσεως βίας σε καταστάσεις ένοπλης συρράξεως (υπό την έννοια ότι ο άμαχος, λόγω της παρουσίας του και μόνο στην οικεία περιοχή, διατρέχει πραγματικό κίνδυνο να εκτεθεί σε τέτοια απειλή), στις περιπτώσεις εκείνες στις οποίες η απειλή δεν αφορά ειδικώς το πρόσωπο αυτό λόγω περιστάσεων σχετικών με την προσωπική του κατάσταση, μπορεί να συντρέχει μόνο αν έχει ήδη διαπιστωθεί η ύπαρξη ελάχιστου αριθμού άμαχων θυμάτων (νεκρών και τραυματιών);
2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: πρέπει, κατά την εκτίμηση περί της υπάρξεως απειλής υπό την ανωτέρω έννοια, να λαμβάνονται πλήρως υπόψη όλες οι περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως; Εάν όχι: ποιες άλλες απαιτήσεις θέτει το δίκαιο της Ένωσης σε σχέση με την εκτίμηση αυτή; **[σελ. 3 του πρωτοτύπου]**

Σκεπτικό

I.

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως υποβάλλεται στο πλαίσιο δύο διαδικασιών στις οποίες οι προσφεύγοντες ζητούν να υπαχθούν στο καθεστώς επικουρικής προστασίας. Η αίτηση έχει ως αντικείμενο την ερμηνεία του άρθρου 15, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο στ', της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9, στο εξής: οδηγία περί αναγνώρισεως), λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 4 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) και του άρθρου 3 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (στο εξής: ΕΣΔΑ).
- 2 Οι κρίσιμες εν προκειμένω διατάξεις του εθνικού δικαίου είναι εκείνες του Asylgesetz (νόμου περί ασύλου), ως ίσχυε κατά τη δημοσίευσή του στις 2 Σεπτεμβρίου 2008 (BGBl. I, σ. 1798), ο οποίος τροποποιήθηκε τελευταία με το άρθρο 45 του νόμου της 15ης Αυγούστου 2019 (BGBl. I, σ. 1307) (στο εξής: AsylG). Το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 3, του AsylG («επικουρική προστασία»),

το οποίο μεταφέρει στην εσωτερική έννομη τάξη τα άρθρα 2, στοιχείο στ', και 15 της οδηγίας περί αναγνωρίσεως, ορίζει τα εξής:

- (1) Ο αλλοδαπός δικαιούται επικουρικής προστασίας εφόσον υπάρχουν, ως προς αυτόν, ουσιώδεις λόγοι να πιστεύεται ότι κινδυνεύει να υποστεί σοβαρή βλάβη στη χώρα καταγωγής του. Η σοβαρή βλάβη συνίσταται σε:
1. θανατική ποινή ή εκτέλεση,
 2. βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή τιμωρία ή
 3. σοβαρή και προσωπική απειλή κατά της ζωής ή της σωματικής ακεραιότητας αμάχου λόγω αδιάκριτης ασκήσεως βίας σε καταστάσεις διεθνούς ή εσωτερικής ένοπλης σύρραξης.
- (2) [...]
- (3) Τα άρθρα 3c έως 3e εφαρμόζονται *mutatis mutandis*. Η δίωξη, η προστασία κατά της διώξεως και ο βάσιμος φόβος διώξεως αντικαθίστανται αντιστοίχως από τον κίνδυνο σοβαρής βλάβης, την προστασία κατά της σοβαρής βλάβης και τον πραγματικό κίνδυνο σοβαρής βλάβης· το καθεστώς του πρόσφυγα αντικαθίσταται από το καθεστώς επικουρικής προστασίας. **[σελ. 4 του πρωτοτύπου]**
- 3 Το άρθρο 3e του AsylG («εγχώρια προστασία»), το οποίο μεταφέρει στην εσωτερική έννομη τάξη το άρθρο 8 της οδηγίας περί αναγνωρίσεως, ορίζει τα εξής:
- (1) Το καθεστώς πρόσφυγα δεν αναγνωρίζεται σε αλλοδαπό, εάν
 1. σε τμήμα της χώρας καταγωγής του δεν έχει βάσιμο φόβο διώξεως ή έχει πρόσβαση σε προστασία κατά της διώξεως κατά το άρθρο 3d και
 2. μπορεί νόμιμα και με ασφάλεια να ταξιδέψει και να γίνει δεκτός σε εκείνο το τμήμα της χώρας και μπορεί λογικά να αναμένεται να εγκατασταθεί εκεί.
 - (2) Κατά την εξέταση του ζητήματος αν ένα τμήμα της χώρας καταγωγής πληροί τις προϋποθέσεις της παραγράφου 1, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως επί της αιτήσεως, οι γενικές περιστάσεις που επικρατούν στο εν λόγω τμήμα της χώρας και οι προσωπικές περιστάσεις του αλλοδαπού σύμφωνα με το άρθρο 4 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ. Για τον σκοπό αυτό, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη ακριβείς και ενημερωμένες πληροφορίες από σχετικές πηγές, όπως η Έπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες ή η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Υποστήριξης για το Άσυλο.

II.

4. Οι προσφεύγοντες είναι Αφγανοί υπήκοοι και προέρχονται από την επαρχία Nangarhar. Οι αιτήσεις ασύλου που υπέβαλαν στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας απορρίφθηκαν από την Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Μεταναστεύσεως και Προσφύγων). Οι προσφυγές που άσκησαν ενώπιον των διοικητικών πρωτοδικείων της Καρλσρούης και του Φράιμπουργκ δεν ευδοκίμησαν. Το δικάζον τμήμα έκανε εν μέρει δεκτές τις εφέσεις που άσκησαν οι προσφεύγοντες. Στην κατ' έφεση δίκη, οι προσφεύγοντες ζητούν, ακόμη, τη χορήγηση του καθεστώτος επικουρικής προστασίας σύμφωνα με το άρθρο 4 του AsylG. Επικουρικός, ζητούν επίσης να αναγνωριστεί ότι απαγορεύεται η απέλασή τους, απαγόρευση η οποία διέπεται από την εθνική νομοθεσία και έπεται της εξετάσεως για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας [παραλειπόμενα] [Επί του παραδεκτού των κατ' έφεση διαδικασιών]

III.

5. Οι διαδικασίες αναστέλλονται προκειμένου να ζητηθεί η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως από το Δικαστήριο [σελ. 5 του πρωτοτύπου] της Ευρωπαϊκής Ένωσης βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ. Το δικάζον τμήμα επιδιώκει να αποσαφηνιστούν περαιτέρω τα κριτήρια του δικαίου της Ένωσης όσον αφορά τη χορήγηση επικουρικής προστασίας σε περιπτώσεις αδιάκριτης ασκήσεως βίας, οφειλόμενης σε συρράξεις, εις βάρος του άμαχου πληθυσμού. Υπάρχουν αμφιβολίες σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 15, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο στ', της οδηγίας περί αναγνωρίσεως, οι οποίες αφορούν τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες συντρέχει σοβαρή και προσωπική απειλή κατά την έννοια των διατάξεων αυτών. Το Δικαστήριο δεν έχει ακόμη αποφανθεί συναφώς (1). Η μέχρι τούδε νομολογία άλλων δικαστηρίων είναι ανομοιογενής. Ενώ σε ορισμένες περιπτώσεις πραγματοποιείται σφαιρική εκτίμηση βάσει όλων των περιστάσεων κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως, άλλες προσεγγίσεις βασίζονται κυρίως στον αριθμό των άμαχων θυμάτων (2). Οι απαντήσεις του Δικαστηρίου είναι λυσιτελείς για την επίλυση της διαφοράς. Από αυτές εξαρτάται η έκβαση των προσφυγών. Αν η σοβαρή και προσωπική απειλή εξαρτάται κυρίως από τον αριθμό των άμαχων θυμάτων, τα κύρια αιτήματα που αφορούν την επικουρική προστασία θα πρέπει να απορριφθούν. Αντιθέτως, αν προκριθεί η σφαιρική εκτίμηση και άλλων περιστάσεων που ενέχουν κινδύνους, τα σημερινά επίπεδα βίας που επικρατούν στην επαρχία της Nangarhar είναι τόσο υψηλά, ώστε οι προσφεύγοντες, στους οποίους δεν παρέχεται εγχώρια προστασία, απειλούνται σοβαρά λόγω της παρουσίας τους και μόνο στην επαρχία αυτή (3).

1.

6. Τα ερωτήματα που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο αφορούν τα κριτήρια του δικαίου της Ένωσης βάσει των οποίων πρέπει να εκτιμάται αν συντρέχει σοβαρή και προσωπική απειλή κατά την έννοια του άρθρου 15, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο στ', της οδηγίας περί αναγνωρίσεως. Τα εν λόγω ερωτήματα δεν μπορούν να απαντηθούν με σαφήνεια με βάση τη μέχρι τώρα νομολογία του. Το Δικαστήριο έχει βεβαίως κρίνει ότι η ύπαρξη σοβαρής και προσωπικής απειλής λόγω αδιακρίτως ασκούμενης βίας σε καταστάσεις ένοπλης

συρράξεως κατά την έννοια του άρθρου 15, στοιχείο γ', της οδηγίας περί αναγνωρίσεως, στις περιπτώσεις όπου η απειλή δεν αφορά ειδικώς το οικείο πρόσωπο λόγω περιστάσεων σχετικών με την προσωπική του κατάσταση, μπορεί, κατ' εξαίρεση, να θεωρηθεί αποδεδειγμένη, όταν ο βαθμός της αδιακρίτως ασκούμενης βίας που χαρακτηρίζει τη σύρραξη είναι τόσο υψηλός, ώστε υπάρχουν ουσιώδεις λόγοι να εκτιμάται ότι το πρόσωπο αυτό θα αντιμετωπίσει, λόγω της παρουσίας του και μόνον στην επίμαχη περιοχή, πραγματικό κίνδυνο να εκτεθεί στην εν λόγω απειλή (απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 2009, Elgafaji, C-465/07). Ωστόσο, το Δικαστήριο δεν έχει αποφανθεί επί των κριτηρίων βάσει των οποίων πρέπει να καθορίζεται η ύπαρξη τέτοιου κινδύνου. Ασφαλώς, η διαπίστωση και η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών [σελ. 6 του πρωτοτύπου] εναπόκειται στα εθνικά δικαστήρια. Στο δίκαιο της Ένωσης, όμως, εναπόκειται να καθορίσει, λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, το ακριβές περιεχόμενο μιας προϋπόθεσης που πρέπει να προσδιοριστεί περαιτέρω και να αξιολογηθεί. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά την ένταση και την έκταση της απαιτούμενης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών (βλ. σχετικά με το άρθρο 4 του Χάρτη, απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2019, Dorobantu, C-128/18, σκέψεις 50 επ., ιδίως σκέψη 55, και σκέψεις 58 επ., ιδίως σκέψεις 61 και 63).

7. Από το άρθρο 15, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο στ', της οδηγίας περί αναγνωρίσεως δεν προκύπτει ξεκάθαρα υπό ποιες προϋποθέσεις ένας άμαχος, που δεν απειλείται ειδικώς από την ένοπλη σύρραξη, διατρέχει πραγματικό κίνδυνο, λόγω της παρουσίας του και μόνο σε μια περιοχή συρράξεως, να εκτεθεί σε σοβαρή και προσωπική απειλή. Αφενός, το ύψος του απαιτούμενου από τη νομολογία του Δικαστηρίου επιπέδου της βίας υποδηλώνει ότι θα πρέπει να αναμένεται ότι, ήδη κατά το παρελθόν, έχουν σημειωθεί σημαντικές απώλειες σε ανθρώπινες ζωές· τούτο συμβαδίζει με τον χαρακτηρισμό τέτοιων περιστάσεων ως «εξαιρετική περίπτωση» ή ως περιστάσεων με «εξαιρετικό χαρακτήρα» (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Φεβρουαρίου 2009, Elgafaji, C-465/07, σκέψεις 37 επ.). Αφετέρου, το γράμμα και ο σκοπός της επίμαχης διατάξεως συνηγορούν υπέρ του να μην προσδίδεται στον αριθμό των θυμάτων καμία καθοριστική λειτουργία, αλλά να λαμβάνεται – σωρευτικά – υπόψη μαζί με άλλους παράγοντες ως βάση για τη σφαιρική εκτίμηση της καταστάσεως. Πράγματι, οι ανθρώπινες απώλειες δεν αποτελούν εξ ορισμού αναγκαία προϋπόθεση για την ύπαρξη απειλής, αλλά απλώς ένδειξη για τη διαπίστωση των αντίστοιχων πραγματικών περιστατικών. Επιπλέον, ο προληπτικός χαρακτήρας της επικουρικής προστασίας θα υπονομευόταν αν έπρεπε πρώτα να προηγηθεί η πραγματική επέλευση σοβαρών πληγμάτων, προτού χορηγηθεί προστασία σε άλλους αμάχους, ιδίως σε εκείνους που διέφυγαν τη βλάβη μέσω της φυγής και του εκτοπισμού τους. Αντιθέτως, τούτο συνηγορεί υπέρ του να εκτιμάται συνολικά η εξαιρετική επικινδυνότητα μιας συρράξεως για τον άμαχο πληθυσμό με βάση όλα τα κρίσιμα προς τούτο κριτήρια.
8. Οι συστηματικοί παράγοντες πρέπει επίσης να ληφθούν συναφώς υπόψη. Το άρθρο 15, στοιχείο γ', της οδηγίας περί αναγνωρίσεως πρέπει, ως διάταξη του δικαίου της Ένωσης, να ερμηνεύεται αυτοτελώς. Πλην όμως το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης διασφαλίζει ότι η ερμηνεία που θα δώσει στη διάταξη αυτή

είναι σύμφωνη με το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ, συμπεριλαμβανομένης της σχετικής νομολογίας του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 2009, Elgafaji, C-465/07, σκέψεις 28 και 44, με παραπομπή στην απόφαση του ΕΔΔΑ [σελ. 7 του πρωτοτύπου], της 17ης Ιουλίου 2008, NA κατά Ηνωμένου Βασιλείου, προσφυγή αριθ. 25904/07, σκέψεις 115 έως 117· βλ., σχετικά με το άρθρο 4 του Χάρτη, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Οκτωβρίου 2019, Dorobantu, C-128/18, σκέψεις 56 επ.). Από την πλευρά του, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου εκτιμά ότι το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ και το άρθρο 15, στοιχείο γ', της οδηγίας περί αναγνωρίσεως παρέχουν ισοδύναμο επίπεδο προστασίας. Ειδικότερα, σε εξαιρετικές περιστάσεις μιας καταστάσεως, στην οποία ο άμαχος εκτίθεται σε κίνδυνο λόγω της παρουσίας του και μόνο στην επίμαχη περιοχή, μπορούν να πληρούνται οι απαιτήσεις αμφοτέρων των διατάξεων (ΕΔΔΑ, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2011, Sufi και Elmi κατά Ηνωμένου Βασιλείου, προσφυγές αριθ. 8319/07 και 11449/07, σκέψη 226). Εντούτοις, εφόσον κατά την αυτοτελή ερμηνεία του άρθρου 15, στοιχείο γ', της οδηγίας περί αναγνωρίσεως πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ότι η ερμηνεία αυτή είναι συμβατή με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, τούτο συνηγορεί, εν πάση περιπτώσει, υπέρ του να μην τίθενται, όσον αφορά την επικουρική προστασία, αυστηρότερες προϋποθέσεις εις βάρος του αιτούντος προστασία σε σχέση με εκείνες που θέτει το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ. Υπέρ αυτού συνηγορεί και το ότι το παράγωγο δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο σύμφωνο με τα θεμελιώδη δικαιώματα· το άρθρο 4, όμως, του Χάρτη έχει, δυνάμει του άρθρου 52, παράγραφος 3, του Χάρτη, την ίδια έννοια και την ίδια εμβέλεια με το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ (απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Jawo, C-163/17, σκέψεις 78 και 91).

9. Υπό το πρίσμα του άρθρου 3 της ΕΣΔΑ, προκειμένου να εκτιμηθεί αν ο αιτών προστασία διατρέχει, σε περίπτωση επιστροφής του, πραγματικό κίνδυνο («real risk»), πρέπει κατά τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου να εκτιμώνται σωρευτικά («cumulatively») οι περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως (ΕΔΔΑ, απόφαση της 23ης Αυγούστου 2016, J.K. και άλλοι κατά Σουηδίας, προσφυγή αριθ. 59166/12, σκέψη 95). Ειδικότερα, στο παρόν πλαίσιο, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έχει εκτιμήσει την ένταση της συρράξεως και τον επακόλουθο πραγματικό κίνδυνο να υποβληθεί ο άμαχος, εξαιτίας της γενικής βίας, σε ανάρμοστη μεταχείριση λόγω της παρουσίας του και μόνο, βάσει σφαιρικής εκτιμήσεως διαφόρων κριτηρίων, των οποίων την επιλογή χαρακτηρίζει ως μη εξαντλητική, αλλά ως πρόσφορη για την εκάστοτε κρινόμενη υπόθεση, ήτοι των μεθόδων και των τακτικών του πολέμου και της διάδοσής τους, της τοπικής εξάπλωσης των εχθροπραξιών και, τέλος, του αριθμού των νεκρών, των τραυματιών και των εκτοπισμένων (ΕΔΔΑ, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2011, Sufi και Elmi κατά Ηνωμένου Βασιλείου, προσφυγές αριθ. 8319/07 και 11449/07, σκέψεις 241 επ.). [σελ. 8 του πρωτοτύπου]

2.

10. Ωστόσο, κατά τη νομολογία των γερμανικών ανώτατων δικαστηρίων επί του άρθρου 4, παράγραφος 1, πρώτη και δεύτερη περίοδος, σημείο 3, του AsylG, το οποίο μεταφέρει στο εσωτερικό δίκαιο το άρθρο 15, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο στ', της οδηγίας περί αναγνωρίσεως, η κατάφαση της συνδρομής σοβαρής και προσωπικής απειλής κατά προσώπων που δεν θίγονται ειδικώς λόγω περιστάσεων σχετικών με την κατάστασή τους προϋποθέτει υποχρεωτικώς έναν ποσοτικό προσδιορισμό του κινδύνου θανάτου ή τραυματισμού, ο οποίος εκφράζεται ως ο λόγος των θυμάτων προς τον συνολικό αριθμό του πληθυσμού στην επίμαχη περιοχή. Αφενός, ένας τέτοιος ποσοτικός προσδιορισμός θεωρείται αναγκαία τυπική προϋπόθεση, χωρίς την οποία η συνολική αξιολογική εκτίμηση της ατομικής απειλής του ενδιαφερομένου θα είναι εσφαλμένη: «[...] η συνολική αξιολογική εκτίμηση είναι δυνατή μόνο με βάση τον ποσοτικό προσδιορισμό [...]» [Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο, στο εξής: BVerwG) (παραλειπόμενα)]. Αφετέρου, η κατάφαση ατομικής απειλής προϋποθέτει ότι ο αριθμός των θυμάτων που διαπιστώνεται φτάνει σε ένα ορισμένο ελάχιστο επίπεδο. Καίτοι το Bundesverwaltungsgericht δεν προσδιόρισε τον αριθμό αυτό, έκρινε εντούτοις ότι μια πιθανότητα τραυματισμού ή θανάτου της τάξεως του «0,12 % περίπου ή 1:800 περίπου ετησίως» (BVerwG, απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2011, 10 C 13.10, juris, σκέψη 7) υπολείπεται σημαντικά του απαιτούμενου επιπέδου. Σύμφωνα με τη νομολογία του Bundesverwaltungsgericht, με έναν τέτοιο αριθμό θυμάτων δεν απαιτείται περαιτέρω προσδιορισμός των ποσοστών κινδύνου, διότι ο διαπιστωθείς αριθμός θυμάτων θεμελιώνει απλώς μια απειλή προκλήσεως ζημίας η οποία «απέχει τόσο πολύ από το όριο της σημαντικής πιθανότητας, ώστε αυτή η έλλειψη (ήτοι η μη λήψη υπόψη περαιτέρω περιστάσεων) δεν μπορεί κατ' αποτέλεσμα να ασκήσει οποιαδήποτε επιρροή» (BVerwG, απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 2011, 10 C 13.10, juris, σκέψη 23). Τα αξιολογικά στοιχεία αποτελούν υπό το πρίσμα αυτό απλές «διορθωτικές εκτιμήσεις» [Berlit, ZAR 2017, 110 (118)].
11. Βάσει αυτών των κριτηρίων που έχει θέσει το ανώτατο δικαιοδοτικό όργανο, η νομολογία των ανώτερων δικαστηρίων δέχεται ότι, σε κάθε περίπτωση, αν υπάρχει κίνδυνος της τάξεως του 1:800 «ακόμη και μια συνολική αξιολογική εκτίμηση της μη συνδρομής των προϋποθέσεων του άρθρου 4, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, σημείο 3, του AsylG δεν μπορεί να αλλάξει κάτι» [παραλειπόμενα]. Συνεπώς, η απαίτηση ελάχιστου ποσοτικού ορίου χαρακτηρίζει την εφαρμογή του άρθρου 15, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο στ' της οδηγίας περί αναγνωρίσεως στη γερμανική έννομη τάξη [παραλειπόμενα] [σελ. 9 του πρωτοτύπου] [παραλειπόμενα]. [παραπομπές σε αποφάσεις γερμανικών δικαστηρίων και δικαστηρίων άλλων ευρωπαϊκών κρατών]
12. Η νομολογία σε άλλα ευρωπαϊκά κράτη παρουσιάζει μεγάλη ανομοιογένεια στο μέτρο που εφαρμόζονται διαφορετικά κριτήρια και τα πραγματικά περιστατικά αξιολογούνται με διαφορετικό τρόπο. Το Verwaltungsgerichtshof (Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο) της Αυστρίας βασίζει την ανάλυση του κινδύνου σε συνολική αξιολόγηση των δυνητικών κινδύνων και στηρίζεται συναφώς στη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου

[παραλειπόμενα]. [παραπομπές σε αποφάσεις] Τα δικαστήρια του Ηνωμένου Βασιλείου φαίνεται να προσδίδουν μεγάλη σημασία στα ποσοτικά δεδομένα. Με την επιφύλαξη της ενδεχόμενης συνάφειας ποιοτικών κριτηρίων, ο αριθμός των θυμάτων φαίνεται να έχει καθοριστική σημασία [παραλειπόμενα]. [παραπομπές σε αποφάσεις] Οι ποσοτικές εκτιμήσεις διαδραμάτισαν σημαντικό ρόλο και σε μια απόφαση του Cour Nationale du Droit d'Asile (εθνικού δικαστηρίου αρμόδιου για θέματα ασύλου, Γαλλία), το οποίο πάντως τις αξιολογεί διαφορετικά σε σχέση με τα προαναφερόμενα δικαστήρια [παραλειπόμενα]. [παραπομπή σε απόφαση] Το Conseil du Contentieux des Etrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών, Βέλγιο) αξιολογεί πληθώρα κριτηρίων πέρα από τον αριθμό των θυμάτων και των εκτοπισθέντων, στα οποία συγκαταλέγονται το είδος και ο αριθμός των συγκρούσεων και η έκταση των εχθροπραξιών, η φύση της συρράξεως και οι συνέπειές της για τον άμαχο πληθυσμό [παραλειπόμενα]. [παραπομπή σε απόφαση] Η Ελβετία δεν δεσμεύεται από την οδηγία περί αναγνωρίσεως, πλην όμως παρέχει προστασία σε περίπτωση συγκεκριμένου κινδύνου που οφείλεται σε καταστάσεις όπως ο πόλεμος, ο εμφύλιος πόλεμος και η γενικευμένη βία. Κατά την εκτίμηση των σχετικών ζητημάτων, το Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο) της Ελβετίας είναι προσεκτικό όσον αφορά τους αριθμούς [σελ. 10 του πρωτοτύπου] για των οποίων την αξιοπιστία και την αποδεικτική αξία διατηρεί επιφυλάξεις [βλ. συναφώς απόφαση του Bundesverfassungsgericht (Ομοσπονδιακού Συνταγματικού Δικαστηρίου, Γερμανία) της 25ης Απριλίου 2018, 2 BvR 2435/17 [παραλειπόμενα]], και λαμβάνει επιπλέον υπόψη πλειάδα άλλων παραγόντων [παραλειπόμενα]. [παραπομπή σε απόφαση] Τέλος, η Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους πρόσφυγες (στο εξής: UNHCR) υιοθετεί μια πολύ ευρεία προσέγγιση, σύμφωνα με την οποία πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, μεταξύ άλλων, οι έμμεσες και οι μακροχρόνιες επιπτώσεις μιας συρράξεως καθώς και η γενική προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων (UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 Αυγούστου 2018, σ. 104). Στην επιστημονική βιβλιογραφία υιοθετούνται επίσης προσεγγίσεις που προσπαθούν να στηρίξουν τη σχετική εκτίμηση σε ευρεία βάση [παραλειπόμενα].

3.

13. Οι προσφεύγοντες είναι άμαχοι από την επαρχία Nangarhar. Με βάση τις ακροάσεις των προσφευγόντων από το δικάζον τμήμα κατά τις επ' ακροατηρίου συζητήσεις που διεξήχθησαν στις 28 Νοεμβρίου 2019, και λαμβανομένων επίσης υπόψη των αντίστοιχων ισχυρισμών που προέβαλαν ατομικά, δεν αμφισβητείται το γεγονός ότι δεν δικαιούνται αυτομάτως επικουρική προστασία κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, σημείο 1 ή 2, του AsylG (άρθρο 15, στοιχείο α' ή β', της οδηγίας περί αναγνωρίσεως). Επιπλέον, το δικάζον τμήμα δεν μπόρεσε να πεισθεί ότι οι προσφεύγοντες θίγονται ειδικώς λόγω των προσωπικών τους περιστάσεων από την επικρατούσα στην εν λόγω επαρχία αδιακρίτως ασκούμενη βία κατά την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου επί του άρθρου 15, στοιχείο γ', της οδηγίας περί αναγνωρίσεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Φεβρουαρίου 2009, Elgafaji, C-465/07, σκέψη 39).

14. Ωστόσο, σύμφωνα με τις διαπιστώσεις του δικάζοντος τμήματος περί τα πραγματικά περιστατικά που αφορούν τη γενική κατάσταση ασφάλειας στο Αφγανιστάν κατά τον χρόνο λήψης της επίμαχης αποφάσεως (άρθρο 4, παράγραφος 3, στοιχείο α', της οδηγίας περί αναγνώρισεως), οι προσφεύγοντες, σε περίπτωση που επιστρέψουν στην επαρχία Nangarhar, διατρέχουν πραγματικό κίνδυνο να εκτεθούν σε σοβαρή και προσωπική απειλή εξαιτίας της αδιακρίτως ασκούμενης βίας που οφείλεται στη σύρραξη, λόγω της παρουσίας τους και μόνο στην επαρχία αυτή. Εντούτοις, αυτό προϋποθέτει ότι η εν λόγω παραδοχή δεν αποκλείεται από την ποσοτικά προσδιοριζόμενη έκταση των μέχρι σήμερα ανθρώπινων απωλειών, αλλά βασίζεται σε σφαιρική εκτίμηση όλων των σχετικών κριτηρίων. Σε αυτά περιλαμβάνονται ιδίως οι χωρίς διακρίσεις επιπτώσεις των συγκρούσεων, ο αριθμός, ο απρόβλεπτος χαρακτήρας και η γεωγραφική κατανομή των εν λόγω πράξεων καθώς και ο σημαντικός αριθμός εκτοπισθέντων και άμαχων θυμάτων που προκλήθηκαν από αυτές [σελ. 11 του πρωτοτύπου]. Οι διαπιστώσεις μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:
15. Η σύρραξη στο Αφγανιστάν διεξάγεται μεταξύ δυνάμεων ασφαλείας της κυβέρνησεως και μη κρατικών αντικυβερνητικών παραγόντων. Οι δυνάμεις αμφοτέρων των μερών είναι υπερβολικά κατακερματισμένες και, σε διαφορετικό βαθμό, χαρακτηρίζονται από διαφθορά, εσωτερικές διαμάχες, έλλειψη πειθαρχίας και εγκληματικότητα. Οι δυνάμεις αυτές συνδέονται άρρηκτα με τον άμαχο πληθυσμό. Αυτό ισχύει κυρίως για τους Ταλιμπάν και το λεγόμενο «Ισλαμικό Κράτος της επαρχίας Khorasan» (στο εξής: ISKP), οι οποίοι στρατολογούν εν μέρει αλλοδαπούς μαχητές, κατά τα λοιπά όμως στρατολογούν άνδρες από τον ντόπιο πληθυσμό. Στη σύρραξη εμπλέκονται όμως –και στις δύο πλευρές– και άλλες ένοπλες ομάδες που είναι εδραιωμένες στην τοπική κοινωνία και τελούν υπό τις διαταγές φυλάρχων, τοπικών πολεμάρχων ή εγκληματιών. Κατά συνέπεια, οι μαχητές και ο άμαχος πληθυσμός σε μεγάλο βαθμό συγχέονται.
16. Μεγάλα τμήματα της επαρχίας Nangarhar δεν τελούν υπό τον ουσιαστικό έλεγχο κανενός από τα αντιμαχόμενα μέρη. Κυρίως, όμως, ούτε η Αφγανική Κυβέρνηση ούτε οι Ταλιμπάν μπορούν να διασφαλίσουν τη σταθερότητα. Δεν είναι μόνο οι Ταλιμπάν ισχυροί στη συγκεκριμένη επαρχία. Η τελευταία αποτελεί επίσης προπύργιο του ISKP και εκτός αυτού δραστηριοποιούνται εκεί και άλλες τρομοκρατικές ομάδες. Για τον λόγο αυτό, οι κρατικές ένοπλες δυνάμεις επικεντρώνουν στη Nangarhar τις επιχειρήσεις τους κατά των ανταρτών τόσο με χερσαίες επιχειρήσεις όσο και με αεροπορικές επιδρομές. Σε αμφότερες τις περιπτώσεις πλήττονται καταφύγια του άμαχου πληθυσμού καθώς και μη στρατιωτικές εγκαταστάσεις λόγω του ότι τα μέρη αυτά χρησιμοποιούνται από αντάρτες. Επομένως, οι κρατικές δυνάμεις είναι υπεύθυνες για μεγάλο μέρος των άμαχων θυμάτων. Ιδίως όμως οι Ταλιμπάν, στις τάξεις των οποίων υπάρχουν, επιπλέον, ακόμη εσωτερικές συγκρούσεις, και το ISKP πολεμούν αυτή τη στιγμή μεταξύ τους στη Nangarhar. Οι κρατικές δυνάμεις δεν είναι σε θέση να προστατεύσουν τον άμαχο πληθυσμό.
17. Η κατάσταση ασφαλείας της Nangarhar είναι όμως εξαιρετικά ασταθής και για τον λόγο ότι η επαρχία διεκδικείται επίσης από τους αντάρτες. Συνορεύει με τις

πρώην περιοχές φυλετικών ομάδων του Πακιστάν [σήμερα Federally Administered Tribal Areas (Ομοσπονδιακά Διοικούμενες Φυλετικές Περιοχές του Πακιστάν)]. Μέσω των ανοικτών συνόρων οι μαχητές από κάθε πλευρά μπορούν να αποσύρονται προς την άλλη πλευρά και με αυτόν τον τρόπο οι ένοπλες ομάδες εξασφαλίζουν τον εφοδιασμό τους. Η γειτνίαση με τα σύνορα επιτρέπει το λαθρεμπόριο από και προς το Πακιστάν. Επιπλέον, στην επαρχία καλλιεργείται όπιο σε μεγάλες ποσότητες [σελ. 12 του πρωτοτύπου]. Η Nangarhar είναι η περιοχή του Αφγανιστάν με την τέταρτη μεγαλύτερη καλλιεργήσιμη έκταση και τα έτη 2017 και 2018 κατέγραψε πρωτοφανή επίπεδα στην παραγωγή οπίου. Η παραγωγή οπίου είναι μία από τις σημαντικότερες πηγές εσόδων των αντικυβερνητικών ομάδων στη Nangarhar, οι οποίες διεκδικούν, μεταξύ τους, την περιοχή και για αυτόν τον λόγο.

18. Οι αντάρτες προκαλούν μαζικά πλήγματα κατά των αμάχων. Το ISKP σκοπιά σκοπίμως τον τρόπο στον άμαχο πληθυσμό, για παράδειγμα, πραγματοποιώντας επιθέσεις, σε σχολεία, νοσοκομεία και θρησκευτικά ή φιλανθρωπικά ιδρύματα. Ωστόσο, και οι Ταλιμπάν είναι υπεύθυνοι για τον θάνατο αμάχων. Οι ίδιοι έχουν βεβαίως διακηρύξει ότι θέλουν να προφυλάξουν τον άμαχο πληθυσμό. Όμως, η μέθοδος των εχθροπραξιών τους οδηγεί αναπόφευκτα σε αδιάκριτη βία. Αυτό ισχύει για όλους τους αντάρτες. Οχυρώνονται σε σπίτια και μη στρατιωτικές εγκαταστάσεις για τους σκοπούς τους, με αποτέλεσμα να αποτελούν στόχο και σε αυτά. Οι κυβερνητικοί στόχοι που πλήττουν βρίσκονται συχνά σε αστικά κέντρα. Οι πολεμικές τους τακτικές, στις οποίες περιλαμβάνονται η έκρηξη βομβών σε πολυσύχναστα μέρη, οι επιθέσεις σε εγκαταστάσεις προσβάσιμες στο κοινό ή οι επιθέσεις όπου δεν γίνεται διάκριση μεταξύ μαχητών και αμάχων, οδηγεί σε πρόκληση βλαβών αδιακρίτως.
19. Η ως άνω φύση της συρράξεως και αυτού του είδους οι πολεμικές τακτικές έχουν προκαλέσει μέχρι σήμερα απαράδεκτες συνέπειες για τον άμαχο πληθυσμό στη Nangarhar. Το 2018, σημειώνονταν κάθε εβδομάδα κατά μέσο όρο 12,6 περιστατικά που σχετίζονταν με την εμπόλεμη κατάσταση και τους αντάρτες. Το 2019, αναμένονται επίσης υψηλά επίπεδα βίας. Οι επιχειρήσεις των ενόπλων δυνάμεων, οι επιθέσεις, οι συγκρούσεις μεταξύ ανταρτών και η εγκληματικότητα που συνδέεται με την εμπόλεμη κατάσταση, οι οποίες οδηγούν σε θανάτους αμάχων, κινούνται μονίμως σε υψηλά επίπεδα. Μνημονεύονται απλώς ενδεικτικά τα εξής: απώλειες αμάχων πολιτών από αεροπορικές επιδρομές των ενόπλων δυνάμεων και επιθέσεις αυτοκτονίας ανταρτών (Hisarak και Jalalabad, Μάρτιος)· χιλιάδες εκτοπισμένοι λόγω σφοδρών συγκρούσεων μεταξύ των Ταλιμπάν και του ISKP (Scherzad και Chogiani, Απρίλιος)· κατά λάθος δολοφονία μιας εξαμελούς οικογένειας από τις αφγανικές ένοπλες δυνάμεις (Scherzad, Μάιος)· μεγάλος αριθμός θυμάτων από βομβιστική επίθεση αυτοκτονίας σε δεξίωση γάμου (Patschir-o Agam, Ιούλιος)· δεκάδες νεκροί άμαχοι από εκρηκτικούς μηχανισμούς την ημέρα ανεξαρτησίας του Αφγανιστάν (Jalalabad και Mohmand Dara, Σεπτέμβριος)· περίπου 70 θύματα από λανθασμένη επίθεση μη επανδρωμένου αεροσκάφους του αμερικανικού στρατού (Chogiani, Σεπτέμβριος)· τον Οκτώβριο σημειώθηκε σειρά εκρήξεων σε όλη την επαρχία, ενώ μεταξύ άλλων μια επίθεση σε τέμενος στη Haska [σελ. 13 του πρωτοτύπου]

είχε ως αποτέλεσμα περισσότερα από 120 άμαχα θύματα. Τον Σεπτέμβριο του 2019, πραγματοποιήθηκαν στις 24 από τις 30 ημέρες στρατιωτικά χτυπήματα του αμερικανικού στρατού με ένα έως 26 στρατιωτικά χτυπήματα ανά ημέρα (κατά μέσο περισσότερα από έξι χτυπήματα ημερησίως).

20. Στη Nangarhar, που έχει πληθυσμό 1,6 έως 1,8 εκατομμύρια, ο αριθμός των άμαχων θυμάτων (νεκροί και τραυματίες) ανήλθε μεταξύ των 1 517 και 1 815. Τούτο αντιστοιχεί σε 0,08 έως 0,11 % του πληθυσμού ή σε σχέση 1:1 190 έως 1:880. Πρέπει, ωστόσο, να σημειωθεί και ο τρομακτικά υψηλός αριθμός των εσωτερικά εκτοπισθέντων ατόμων. Το ένα τρίτο του πληθυσμού της Nangarhar αποτελείται από εκτοπισθέντες και επαναπατρισθέντες. Το 2018 εκτοπίστηκαν πάνω από 12 000 άνθρωποι από τη Nangarhar και πάνω από 11 000 άνθρωποι προς αυτή. Ο αριθμός των ανθρώπων που ζουν σε άτυπους καταυλισμούς είναι μεγάλος, όπως ακριβώς και το κόστος που βαρύνει τον άμαχο πληθυσμό για την ικανοποίηση βασικών αναγκών. Η υγειονομική περίθαλψη, η επισιτιστική ασφάλεια και οι συνθήκες υγιεινής είναι ελλιπείς. Ο αριθμός των εκτοπισθέντων το 2019 έχει κατά πάσα πιθανότητα αυξηθεί σημαντικά μέχρι σήμερα, ιδίως λόγω των συγκρούσεων μεταξύ των ανταρτών και των προσπαθειών των κρατικών δυνάμεων ασφαλείας να εκδιώξουν τους αντάρτες από τμήματα της Nangarhar. Για παράδειγμα, τον Μάρτιο του 2019, λόγω συγκρούσεων στην Kunar και στη Nangarhar εκτοπίστηκαν 21 000 άνθρωποι, μεταξύ των οποίων πάνω από το ήμισυ του πληθυσμού μιας πληγείσας περιοχής. Τον Μάιο, λόγω σφοδρών συγκρούσεων μεταξύ των ανταρτών, στις οποίες επενέβησαν στη συνέχεια και κρατικά στρατεύματα, εκτοπίστηκαν στη Scherzad και στη Chogiani περισσότεροι από 56 000 άνθρωποι. Στις αρχές του Αυγούστου του 2019, εκτοπίστηκαν στη Nangarhar περισσότεροι από 4 000 άνθρωποι. Μόνο οι ανωτέρω εκτοπισμοί, που έλαβαν χώρα το 2019, αφορούσαν μέχρι σήμερα περισσότερους από 81 000 ανθρώπους ή περίπου το 5 % του πληθυσμού της Nangarhar.
21. Οι προσφεύγοντες δεν απολαμβάνουν εγχώρια προστασία (άρθρο 3 του AsylG, άρθρο 8 της οδηγίας περί αναγνώρισης). Σύμφωνα με τις πραγματικές διαπιστώσεις στις οποίες προέβη το δικάζον τμήμα, οι πόλεις Kabul, Herat και Mazar-e Sharif, μπορούν, καταρχήν, να θεωρηθούν ως μέρη στα οποία μπορεί πράγματι να παρασχεθεί εγχώρια προστασία, παρά τα σημαντικά προβλήματα για τμήματα του άμαχου πληθυσμού και τις δυσμενείς συνθήκες ασφαλείας που επικρατούν. Οι ενήλικοι άντρες που μπορούν να εργαστούν και οι οποίοι δεν έχουν εξαρτώμενα μέλη έχουν τη δυνατότητα, ακόμη και χωρίς υφιστάμενο οικογενειακό και κοινωνικό δίκτυο, να εξασφαλίσουν τα προς το ζην. Ωστόσο, δεν μπορεί κατά κανόνα να αναμένεται βασίμως ότι τα πιο ευαίσθητα πρόσωπα θα εγκατασταθούν εκεί [παραλειπόμενα] [σελ. 14] [παραλειπόμενα] [παραπομπές σε αποφάσεις γερμανικών δικαστηρίων και δικαστηρίων άλλων ευρωπαϊκών κρατών]
22. Ο προσφεύγων στη [μία] διαδικασία [παραλειπόμενα] είναι χήρος και σε περίπτωση επιστροφής του στο Αφγανιστάν θα έχει την αποκλειστική ευθύνη για το γεννηθέν το 2015 τέκνο του. Άλλα μέλη της οικογένειάς του διαμένουν

αποκλειστικά στη Nangarhar, ενώ δεν διαθέτει δίκτυο στην Kabul, τη Herat ή τη Mazar-e Sharif. Θα πρέπει να ασχολείται αποκλειστικά με τη φροντίδα του τέκνου του και, υπό τις συνθήκες που επικρατούν στο Αφγανιστάν, δεν θα μπορεί να διασφαλίζει συγχρόνως τα μέσα συντηρήσεως του ίδιου και του τέκνου του. Δεν θα μπορούσε να διασφαλίσει το ελάχιστο επίπεδο διαβιώσεως.

- 23 Ο προσφεύγων στην [έτερη] διαδικασία [παραλειπόμενα] είναι έγγαμος και έχει πέντε τέκνα. Ούτε εν προκειμένω είναι αρκούντως βέβαιο ότι η επταμελής οικογένεια μπορεί να βρει κατάλληλη στέγη στις τρεις πόλεις, ούτε μπορεί να προσδοκάται βασίμως ότι ο προσφεύγων, ο οποίος βρισκόταν σε όλη του τη ζωή υπό τον έλεγχο του πατέρα του, δεν έχει λάβει καμία εκπαίδευση και δίνει γενικά την εντύπωση ότι δύσκολα μπορεί να ανταποκριθεί στις ανάγκες της ζωής, θα εξασφαλίζει χωρίς την παροχή υποστήριξης και βοήθειας από το οικογενειακό του περιβάλλον τα μέσα συντηρήσεως του ίδιου, της γυναίκας του και των παιδιών του. Ούτε αυτός θα μπορούσε να διασφαλίσει το ελάχιστο επίπεδο διαβιώσεως.

IV.

- 24 [παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα]

[διαδικαστικά ζητήματα· Υπογραφές]